

ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XX № 54 (2626).

СЕРЕДА, 9 ТРАВНЯ 1979 РОКУ.

Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

ПІДВИЩИТИ ЕФЕКТИВНІСТЬ ІДЕОЛОГІЧНОЇ РОБОТИ

Центральний Комітет КПРС прийняв постанову «Про подальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи». У ній відзначається, що побудова в СРСР розвинутого соціалістичного суспільства, величезне зростання матеріального і духовного потенціалу країни, успіхи боротьби КПРС і Радянської держави за мир і міжнародне співробітництво, за свободу і незалежність народів створили широкі можливості для реалізації програмних цілей нашої партії в галузі формування комуністичної свідомості людей. Великі й широко відомі в усьому світі досягнення Радянської країни у формуванні нової людини, з розвитку науки, культури, народної освіти. Ми маємо численні, добре підготовлені ідеологічні кадри. Нагромаджено багатий досвід пропагандистської і агітаційної роботи. В країні створено могутній, оснащений сучасною технікою інформаційно-пропагандистський апарат — широко розвинуті преса, телебачення, радіо.

Весь цей могутній комплекс інформації і виховання охоплює своїм впливом багато мільйонів людей. Його головне завдання — озброювати радянський народ, кожне нове покоління непереможною зброєю історичної правди, глибоким розумінням законів і перспектив суспільного розвитку, спираючись на непохитну основу марксистсько-ленінського вчення.

ХХV з'їзд КПРС виробив ясну політичну лінію, стратегію і тактику дальшого руху до комунізму, чітко визначив основні напрями ідеологічної роботи на сучасному етапі. З'їзд вказав шлях підвищення ідейного рівня і ефективності цієї роботи — комплексний підхід до постановки всієї справи виховання: забезпечення тісної єдності політичного, трудового і морального виховання з урахуванням особливостей різних груп трудящих.

Цік КПРС разом з тим відзначив, що в постановці інформаційної, ідейно-виховної роботи у нас ще є чимало слабостей і недоліків, причому дуже істотних.

В умовах розвинутого соціалізму більше ніж будь-коли актуальним є ленінське положення про те, що держава сильна свідомістю мас, вона сильна тоді, коли маси все знають, про все можуть судити і йдуть на все свідомо. У цьому плані винятково важливу роль відіграють засоби масової пропаганди, що забезпечують інформизацію населення по широкому колу проблем, які його цікавлять, правильне їх розуміння. Преса, телебачення, радіо, усна пропаганда і агітація ще більшою мірою повинні допомагати радянській людині добре срієнтуватися у внутрішньому житті і в міжнародних подіях, викликати прагнення звести максимальний вклад у загальну справу, в будівництво комунізму.

Органам масової інформації, говориться в постанові, нерідко не вистачає зміння жваво і дохідливо показувати і пропагувати кращі досягнення, передовий досвід окремих трудящих, цілих трудових колективів. Причому показувати так, щоб розкривати суть цього досвіду, зацікавлювати ним мільйони людей, допомагати його якнайбільшому поширенню на практиці.

З завданнями, які партія ставить перед ідейно-виховною роботою, несумісні існуючі ще подекуди боязнь відкрито ставити на обговорення актуальні питання нашого громадського життя, тенденція згладжувати, обминати нерозв'язані проблеми, гострі питання, замовчувати недоліки й труднощі, які існують в реальному житті. Такий підхід схильність до парадності не допомагають справі, а лише утруднюють розв'язання наших загальних завдань. Там, де не в пошані критика і самокритика, де бракує гласності в громадських справах, завдається прямої шкоди активності мас. А тим часом саме в активності мас — важливе джерело сили соціалістичного ладу.

Не можна миритися з тим, зазначається в документі, що виховна робота часто буває ослаблена за місцем про-

[Закінчення на 2-й стор.]

Ветерани 170-ї танкової Кіровоградської бригади зустрічають свято Перемоги в місті, яке вони визволяли 35 років тому. З усіх куточків країни їхали вони до Кіровограда. Разом з колишнім командиром бригади генерал-лейтенантом у відставці М. П. Чуніхіним фронтовики побували на місцях колишніх боїв, згадали рани війни, виступили перед молодими робітниками, студентами, школярами обласного центру.

На знімку: М. П. ЧУНІХІН з бойовими друзями.
Фото В. ГРИБА.

ВСЕСОЮЗНА ВАХТА ПАМ'ЯТІ

ТИХ ЛІТ НЕ ЗМОВКНЕ СЛАВА

У кожній піонерській дружині, у кожній піонерській комсомольській організації Вілчанського району під час Всесоюзної вахти пам'яті пройшли зустрічі з ветеранами війни, уроки мужності біля могил загиблих.

Юні лєнінці П'ясько-Забузької восьмички, наприклад, зустрілися з учасником боїв на Матіївці Григорієм Матвійовичем Матеміємком, доблесті якого вшанували пам'ять героїв партизанського опору в районі Матеміємки. Піонери зустрілися з ветеранами Великої Вітчизняної війни Л. І. Парга, В. Г. Савенко, Т. П. Щербань, І. П. Шевченко. Піонерський загін імені Павлика Морозова Понівської восьмички разом зі своїми шефами — працівниками Понівського відділення сільгосптехніки.

М. КОРДЮКОВА.

ЛИСТ ВЕТЕРАНА

...Гітлерівці йшли на нас чорною лавиною, а ми відстрілювали до останнього патрона. Коли сили були нерівними, вирішували хитрий маневр, винахідливість командирів. А потім і ми трошили їхні плацдарми. Брали їх напальню, штурмом. І мій взвод автоматників завжди був на вістрі атак.

Нині під час уроків мужності луполівські школярі мене часто питають:

— А в якому бою ви найбільше знищили фашистів?

Знаю: це там, у битві за Берлін. Але я не рахував, скільки їх упало під вогнем наших автоматів. Мене не тишло те, що на полі бою снували сотні смертей, від яких карлючилися німецькі солдати. Йшов в атаку і думаю, аби вціліли мої хлопці. От виніс із поля бою свого бойового побратима і

МИ ПОВЕРТАЛИСЬ У ВЕСНИ

земляка Івана Мимрука, і жив він. То — моя найбільша радість.

Ми розв'язували свої речові мішки і давали окрасці хліба дітям Берліна. Вносили приречених малят з підземелля. Хоча знали, що там, на рідній землі, чужинці мордували наших матерів, живцем спалювали сестер і братів, закопували в ярах безпомічних хлоп'ят. І радянські воїни мстили фашистам. Але по-своєму. Ми бачили здивовану німецьку матір, котра чекала, що зараз звирветься в її квартиру солдат з багнетом, і сховалася в криницю. Це ненароджене її дитини. Та він, наш солдат, рятуючи ту жінку від гітлерівських снарядів і бомб. А катам — карз, сувора помста.

Я стояв на варті передмісті Берліна Карлсхорсті, де бу-

го підписано акт про капітуляцію німецько-фашистських військ. Стояв біля колишнього військово-інженерного училища і бачив, як йшли сюди фельдмаршал Кейтель, адмірал флоту Фрідебург і генерал-полковник авіації Штумпф, котрі мали повноваження від Деніца підписати акт про беззастережну капітуляцію. Сісая і думаю: яку посаду вибрати після війни? У помислах — турбота про наш майбутній хліб. Як хотілося тоді побачити наше весняне поле, де панували жіночі-сівачі!

Від тих днів уже йде 34-й рік. Загоєно наші рани. І на полі нашому не видно слідів війни. 50-центнерні врожаї тепер збирають луполівські хлібороби на своїй ниві. Колишні фронтовики разом зі своїми синами

виходять сьогодні в степ, щоб зробити ще кращий засів.

Дружна колгоспна сім'я сідає до святкового столу. Поси-єла мати краще сонячну паляницю. А я згадую сухий окрасець хліба, залишений пораненому Іванові Мимруку. Треба було вистраждати, виболіти, щоб захистити цей найдорожчий скарб. І тепер немає меж почуттю гордості, що він є в кожній хаті. І для дитини, і для щасливої матері.

Та ніколи не забути травня 1945-го. Ми думали про життя, хоч і готові були його віддати, аби наблизити день Перемоги.

М. РУСАВСЬКИЙ.

голова колгоспу імені Карла Маркса, Герой Соціалістичної Праці, учасник битви за Берлін.

с. Луполіве
Ульяновського району.

[Закінчення. Поч. на 1-й стор.]

живання, в гуртожитках, у невеликих колективах, віддалених населених пунктах.

КПРС розглядає комуністичне виховання трудящих як важливий фронт боротьби за комунізм. Від успіхів ідеологічної, політико-виховної роботи дедалі більше залежать хід економічного, соціально-політичного і культурного розвитку країни, повна реалізація можливостей розвинутого соціалізму, здійснення ленінського зовнішньополітичного курсу Радянського Союзу, зміцнення його міжнародних позицій.

Центральний Комітет КПРС зобов'язав партійні організації розробити і втілити в життя конкретні заходи по поліпшенню ідеологічної, політико-виховної роботи.

У постанові підкреслюється необхідність забезпечити високий науковий рівень пропаганди і агітації; посилювати діловитість і конкретність пропаганди й агітації, її зв'язок з життям, з вирішенням господарських і політичних завдань; розвивати наступальний характер пропаганди і агітації.

ПІДВИЩИТИ ЕФЕКТИВНІСТЬ ІДЕОЛОГІЧНОЇ РОБОТИ

Постанова передбачає ряд заходів по вдосконаленню системи марксистсько-ленінського навчання комуністів, підвищенню теоретичного і методичного рівня пропагандистських кадрів.

Необхідно, підкреслюється в постанові, оперативні реагувати на проблеми, які виникають у житті. Повинно стати правилом: жодне питання, що хвилює трудящих, не залишається без відповіді. У центрі лекційної та масово-політичної роботи повинні бути найбільш животрешні питання внутрішнього і міжнародного життя, боротьба за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, зміцнення дисципліни й організованості, виховання непримиренності до антигромадських проявів, ворожого ідеології та моралі.

Центральний Комітет КПРС зобов'язав ЦК Компартій союзних республік, край-

коми, обкоми, окружки, міськими, райкоми партії забезпечити високий рівень ідейно-виховної роботи в кожній партійній організації, кожному колективі. Створювати атмосферу принципності, товариської вимогливості і уваги до кожної людини, знаходити шлях до її розуму і серця.

Відзначається необхідність добиватися дальшого посилення ідейно-виховної роботи серед сільського населення. Виховувати у трудящих села високу відповідальність за есебичний і динамічний розвиток сільського господарства, збільшення виробництва і продажу державі зерна, м'яса, молока, бавовни, картоплі, овочів та інших продуктів. В умовах індустріалізації сільськогосподарського виробництва, великих соціальних змін на селі виявляти постійну турботу про підвищення загальноосвітнього, профе-

сійного і культурного рівня сільських трудівників. Прищеплювати молоді любов до сільськогосподарських професій, розвивати і підтримувати її патріотичне прагнення працювати в колгоспах і радгоспах.

Передбачається ряд заходів по розширенню і поліпшенню використання наявної матеріальної бази ідеологічної роботи. З цією метою, говориться, зокрема, в постанові, необхідно з максимальною віддачею, незалежно від відомчої приналежності, використовувати всі наявні в країні палаци, клуби, бібліотеки, зали, стадіони для розгортання політико-виховної, культурно-масової та спортивної роботи.

У постанові висловлено тверду впевненість Центрального Комітету КПРС у тому, що, йдучи назустріч XXVI з'їздові партії, всі партійні організації розгорнуть боєву цілеспрямовану організаційську і політичну роботу по виконанню цієї постанови, забезпечать далі підвищення якості й ефективності ідеологічної, політико-виховної діяльності, успішне розв'язання завдань комуністичного будівництва.

ФОТОКОНКУРС «МК»

Нам'ять погнень.
Рідний мій край.
Знову зелений
Кригнесь мій
Месники смілі,
Де ваша юність?
В братській могилі
Юності рух.
Як вона сходить,
Вічно жива.
Зоряно родить
Світлі слова.
Мирна дорога —
Це наш сурмач.
День Перемоги.
Кригнесь мій.

Текст В. БАСИЛЕНКА.
Фото В. ЗЕМНОРЯ.
Гайворонський район.

ЛІТО 1944 РОКУ. Вже котрий день точилися запеклі бої на підступах до Варшави. Артилеристи 74-го полку вели інтенсивний вогонь по гітлерівцях, які заїли в укриттях. Для знищення фашистських вогневих точок потрібно було багато снарядів. У терміновому порядку сформували автоколонну із 120 автомашин, які мали доставити боеприпаси на вогневу. Старшим автоколонни призначили хорунжого Війська Польського Івницького.

Командир артилерії раз по раз поглядав на годинник. За його розрахунками боеприпаси вже давно мали бути на вогневі. Викликавши свого заступника по постачанню, він показав негачню відправлення на пошуки автоколонни і будь-що доставити снаряди.

— Єсть! Доставити в строк снаряди на вогневу! — відповів офіцер.

Минуло цілих дві години, поки старший лейтенант розшукав автоколонну, що зупинилася у лісових хащах, у протилежному напрямі від передової.

Підїхавши до однієї з автомашин, Івницький спитав шофера, чому зупинилася автоколонна. Водій відповів, що так наказав їм хорунжий, великий чекати тут до вечора.

— А ще ви говорите про те, що в польській армії багато російських шпигунів, передбачених у польську форму, — продовжував солдат. — Іван Івницький сказав, що ввечері сюди прийдуть справжні господа з старої Польщі і що кожний солдат отримає десять тисяч золотих та нагород.

Вислухавши солдата, Івницький зрозумів: хорунжий — ворог, якого слід негайно знешкодити. «А де ж він сам? — бешкетувала думка офіцера. — Треба зараз же розшукати його, поки він не встиг накотити лиха».

Відшукавши хорунжого, старший лейтенант спитав:

На кінець війни Олексій Урбанський був заступником командира 74-го артилерійського полку 13-ї Варшавської артбригади, що входила до складу Війська Польського.

ПОЛЬСЬКІ

Старший лейтенант Урбанський забезпечував боеприпасами, паливом, продовольством і військовим майном воїнів братньої Польщі, які пліч-о-пліч з радянськими бійцями громилі ворога в складі військ 1-го Білоруського фронту.

НАГОРОДИ

Урбанський визволяв Варшаву, гнав ворога з багатостраждальної польської землі, громив фашистів у їхньому власному лігві, закінчивши війну в Берліні.

ВЕТЕРАНА

— Чому ви не викопали бойового наказу?

Івницький не чекав такого запитання, розгубився. Оговтавшись, він сказав:

— Я заблудився.

— Ви кажете неправду, Івницький. Я змушений буду вас заарештувати, — мовив Урбанський.

— Нанове солдати! Ось перед вами російський шпигун, передбачений у польську форму, — вигукнув хорунжий. — Вийте його!

Він першим кинувся на Урбанського, дістаючи з кобури пістолет. Але старший лейтенант виїхав вперед і вдарив його в череп. Падаючи, Івницький вистріляв, та промахнувся.

Старший лейтенант наказав зв'язати йому руки і ноги. Не гаючи жодної хвилини, скомандував:

— По машині!

Загули потужні двигуни. І один за одним ванта-

жені снарядами грузовик, виїхавши з лісу. Старший лейтенант Олексій Урбанський власно доставив боеприпаси на вогневу.

Здавши в штаб полку хорунжого, він згодом довідався, що це був капітан колишньої польської армії уряди Миколайчика, який утік до Лондона.

За врятування боеприпасів і власну доставку на вогневу уряд Польської Народної Республіки нагородив радянського офіцера орденом «Срібний хрест заслуги».

НАЙІВНІСЬКА були на відстані 120 кілометрів від Берліна. Дедалі тутіше затягувався запеклий бій з ворогом. Та він оборонився з упертістю приреченого, чинячи опір за кожен вогневий рубіж. Нерідко фашисти падали на тил наших військових частин, намагалися порушити постачання їм

боеприпасів та пального.

Враховуючи ці обставини, Урбанський вимагав від своїх підлеглих пильності, ретельної підготовки до активної оборони.

Якось на снітанку вартівний Іван Свиницький помітив, що в напрямі тилів полку рухається група фашистів до 70 чоловік. Дізнавшись про це, Урбанський негайно підняв усіх по тривозі. Бійці закрили кругову оборону. В заадаванні виритих гніздах засіли кулеметники Станіслав Бжезінський, Вячеслав Мазуркевич та Іван Половський...

Войни кинулися на гітлерівців, розстрілюючи їх з автоматів, закидаючи гранатами. Побачивши, що гітлерівці не витримують натиску хоробрих воїнів, солдат Роман Зелевер з Варшави, що знав німецьку мову, крикнув:

— Здавайтесь!

І фашисти почали кидати зброю. В цьому бою гітлерівці залишили на полі вбитими 27 чоловік, пораненими — 10. А 32 фашисти на чолі з двома офіцерами здались у полон.

За вміле керівництво боєм і врятування тилів артилерії уряд братньої Польщі нагородив Олексія Станіславовича Урбанського другим орденом «Срібний хрест заслуги».

А всього хоробрий радянський офіцер одержав 6 польських нагород і 10 радянських...

ПІСЛЯ ВІЙНИ він продовжував службу в Радянській Армії. Відслуживши 27 років, майор Урбанський звільнився в запас. Нині він працює старшим інспектором штабу цивільної оборони виробничого об'єднання «Дніпроенергобуду інду с-рія».

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ, завідувач позаштатним відділом організаційної роботи і військово-патріотичного виховання Світловодського міськомуні ДСААФ.

1. ...Морозного лютого вечора вулицями Помічної поспішали до залізничної станції двоє. Один — високий, кремезний, другий — на голсу нижчий. Не дійшовши до станції, звернули за ріг і непомітно зникли за невідчиненими воротами. — Давно чекаємо, — зупинившись, командир підпільно-диверсійної групи Вовченко. — Вже хвилюється почали — година ж пізня. Та ще й комендантська.

ОСТАННІЙ

НА ОКОЛИЦІ СЕЛА НЕБЕЛІВКИ НОВОАРХАНГЕЛЬСЬКОГО РАЙОНУ Є НЕВЕЛИКА МОГИЛА. ВІННИМ СПИТЬ У НІЙ НІМЕЦЬКИЙ СОЛДАТ-АНТИФАШИСТ, МУЖНИЙ БОЄЦЬ-ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТ ГАНС ОЛЕССАК.

— Нам боїться нічого, ми свої, — засміявся високий. — Ми — тобто Ганс і я. — Він показав рукою на зниклого чоловіка, що стояв за його спиною. — Знайомтесь: Ганс Олессак. Рядовий армії фюрера. — Володимир несподівано замовк, чекаючи, яку реакцію викличуть його слова. Відзначив про себе, що деякого заінтригував. — Побільше б таких солдатів було у біснутаго, давно вже скончав би. Так от, Ганс — син німецького комуніста, переконаний антифашист. Хоча боротися з гітлерівцями, хоче бути з нами.

У кімнаті запала тиша. Ніхто не наважувався першим задати запитання, хоч воно в усіх вертілося на язичі. Як не як — німець, окупант і раптом — підпільник. — Бачу, не довіряєте, — спокхмурився нараз Вовченко. — Думаєте, я приведу в організацію випадкову людину? Не новачок, дещо розуміюся в конспірації. Ризиковано? Може, й так. Але я за Ганса ручаюсь. А щоб сумніви ні у кого не виникли, ми з ним завтра завдання йдемо. Радіостанцію дістанемо. Як, командир, згода?

— Давно про це мріємо. Вкрай потрібен зв'язок з центром.

2. ...Олессак упевнений кроком піднявся дерев'яними східцями. Постояв кілька секунд на ганку, ще раз оглянувшись на Благодара, потім рішуче відчинив двері кабінету коменданта станції. Той був один.

— Що вам треба, Олессак? — відірвався від писання комендант. — Я вас, здається, не викликав. Ну й менери — входять без попередження.

Ганс підійшов до вікна, подав умовний знак товаришеві, що уважно стежив за його діями. Потім повернувся до гітлерівця.

— Гер майор. Нам потрібна радіостанція.

— Що? — здивувався фашист. — Як це розуміти?

Він рвучно підвівся з крісла, непомітно натиснувши кнопку під столом. Із сусідньої кімнати до кабінету зайшов черговий. Тієї ж миті пролунав короткий, немов звук зламаної гілки, постріл. За ним другий, третій. Майор і унтер-офіцер повалилися на долівку.

— Швидко знімай апаратуру! — крикнув Благодар. — Вискакуємо через задні двері. Навпроти ларька — автомобіль. Радіо пек-

ОСТАННІЙ

НА ОКОЛИЦІ СЕЛА НЕБЕЛІВКИ НОВОАРХАНГЕЛЬСЬКОГО РАЙОНУ Є НЕВЕЛИКА МОГИЛА. ВІННИМ СПИТЬ У НІЙ НІМЕЦЬКИЙ СОЛДАТ-АНТИФАШИСТ, МУЖНИЙ БОЄЦЬ-ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТ ГАНС ОЛЕССАК.

редаси водію, сам біжи на станцію вулицею. Не можна гаяти ні секунди... Наступного дня партизани дістали першу звістку з Помічної: «Визволено з табору сорок двох радянських військовополонених... Вилучено у фашистів зброю, чеків... У східному напрямі через станцію пройшло два німецьких ешелони з танками...»

3. Матвеев нервувач. Іще три дні тому в загін надійшло повідомлення, що з Помічної до них у ліс виїхала група підпільників. У їхні лави пробрався провокатор. Добре, що Олессак вчасно дізнався і попередив.

— Кажуть, ніби той Олессак — німець, — не йняв віри Петро Йосипович. — Як ти думаєш, Мухажір? — запитливо глянув на комісара загону Матвеев.

— Я теж нічого не знаю, командире, — знизав плечима Тобухов. — Дивини, звичайно, в цьому не бачу. Тельман теж німець.

— Гаразд, про все опісля довідаємось. Хоч прийшли аж на четвертий день.

Стомлени, заплінені, голодні. Але зраділі. З якимось особливим трепетом обнімали партизанів, притулялися до них порослими колючою щетиною щоками. Іх можна було зрозуміти — майже із самих пазурів гестапо виривалися. Розповіли, як Ганс довідався про небезпеку вчасно попередив про це Вовченка, як збирався у вибалку, за Помічною. Для впевненості і надійності поділилися на дві групи. З однією Вовченко пішов до партизанського загону в черваські ліси.

Друга вирушила у Підвисоке до Матвеева. Папери, радіостанцію знищили. Матвеев довго слухав прибулих, не перебив. Знав командир, у яких умовах працювали підпільні-

Матвеев довго слухав прибулих, не перебив. Знав командир, у яких умовах працювали підпільні-

Наш земляк Г. А. Мельник, що в роки війни створював на території Чехословаччини партизанські загони, нещодавно побував на місцях боїв міжнародної партизанської бригади імені Яна Козіна. Зустрілися друзі по зброї, які разом визволяли чехословацьку землю від нацистсько-фашистських загарбників.

Гвардії полковник Д. М. Осадчий у роки Великої Вітчизняної війни командував мотострілецькою бригадою. 29 серпня 1944 року вона здійснила 70-кілометровий марш за 12 годин від Буззу до Плесшті, прорвавши оборону противника, першою вступила в місто. В одному з визвольних боїв наш земляк, уродженець села Витязівки Бобринецького району, загинув. 28 квітня 1945 року йому присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

На знімку: Д. М. Осадчий.

ни — весь час напруга, конспірація, пильність. Його людям теж не з медом.

Частенько фриців турбують. Перед Новим роком із святком поздоровили. А ще трохи раніше штабну машину з генералом захопили. Біля Перегонівки залізничний міст висадили в повітря. Три дні лінія не працювала... Матясева дістав з кишені цигарки, неквапом пом'яв одну, запалив.

Недалеко звідси розвідники виявили невеликий гарнізон ворога. Фашистів

ним із друзів Тельмана — Курт знав добре.

І ось сьогодні він зустрів сина брата — Ганса. Та ще за яких обставин! Олександр-молодший — у партизанів. Гарнізон відбиватися не став. Коли ж командир, вишукуючи солдатів, загропував їм разом з ним перейти до партизанів, вони не вагалися. Так у загоні Матясева виникло міжнародне відділення «Опір фашизму», повністю сформоване з німецьких антифашистів.

силь, потім поговоримо. А зараз розташуйтеся у нас. Сюди партизани не потянуть.

Колона чітким кроком гопрямувала повз шлагбаум. Ганс непомітно подивився на годинник. Без трьох хвилин восьма. Все йде згідно з планом. За хвилину відстані батареї. Гітлерівці тільки-но прокинулись, галасливим натопом з'юрмили біля кухні, очікуючи сніданку. Дехто розтирає снігом, бігав, зігріваючись,

БІЙ ГАНСА ОЛЕССАКА

8 ТРАВНЯ ВИПОВНИЛАСЬ 34-а РІЧНИЦЯ ЗВІЛЬНЕННЯ НІМЕЦЬКОГО НАРОДУ ВІД ГІТЛЕРІВСЬКОГО ФАШИЗМУ.

там небагато. А все ж частенько вищі чини навідується. При них, як відомо, документи водяться. Трофеї — річ корисна. З мало-го інколи велике нареджується.

Справді, офіцер, захопленний недовзі партизанам, папери, що були при ньому, свідчили, що за дев'ять кілометрів від Підвисокого, поблизу Небелівки дислокується німецька військова частина, відведена з передових позицій на відпочинок і переозброєння. Фашистське командування тримало її як резерв для введення в бій найближчим часом. У тому короткому часі бою зустрів Ганс Олессак свого рідного дядька. Він був начальником гарнізону. Капітан Курт Олессак давно вже розумів, що слова «Гітлер капут!» стосуються і його особи. Курт і в сорок першого не дуже йняв віри Гітлеру. А тепер ішов сорок четвертий. Червона Армія ось-ось буде тут. І його, Олессака, «гарнізон», що складається з кількох десятків зломлених нескінченними поразками солдатів, повинні стримати ту лавину. Стримати. Сьогодні вони не змогли встояти проти невеликого партизанського загону. Капітан уже й згадав, що сталося раніше — пролунав вигук «Хенде хох!» чи захисники гарнізону здійняли руки.

Одного ранку в напрямі Небелівки вийшли партизани. Непросте завдання стояло перед ними — розгромити гітлерівську частину, ту саму, про яку довідалися з документів, захоплених у штабі, та з розповідей Курта Олессака. Зробити це було нелегко, бо ворог переважав у силі.

Ще не сходило сонце, як вони наблизилися до села.

— Наш союзник — раптовість і несподіваність, — наголосив командир. — Усе залежить від того, як ми почнемо.

І ось тепер вони сиділи на узліссі, в бінокль розглядали позиції ворога. Гітлерівці розташувалися у великій заповіді. На пагорку стояли вкриті плямистим брезентом гармати. Під деревами і кущами ховалися приземкуваті бронетранспортери, автомобілі. З чотирьох вишків оглядали навколишній простір вартові з кулеметами.

— Так просто їх не візьмеш, командире, — мовив комісар.

Матясева, здавалося, не чув тих слів. У його голові вирізався ризикований, але сміливий план.

— Нехай покличуть до мене командира відділення «Опір фашизму», — наразі розпорядився командир.

...Коли колони німців наблизилися до сторожової вишки, збоку пролунало: — Хальт! Ганс зупинив стрій. — Що за з'єднання і куди прямує? — підійшов до Олессака обер-лейтенант. — Ми з-під Умані. Тут незабаром буде жарко — росіяни ведуть наступ з боку Кіровограда. Ми на підкріплення.

Ганс обер-лейтенант! Офіцер зупинився. Олессак підійшов упритул, вистрілюючи прямо в груди. Фашист, навіть не зойкнувши, сів на сніг. Тієї ж миті загворили автомати. Розгублені вороги падали біля гармат, дехто намагався звестися автомобілем, та, проширивши приціпним вогнем, валився під колеса. Завила пошумна сирена. Але з лісу вже йшли в атаку партизани Матясева.

Шість годин тривав цей нерівний, запеклий бій. Сині потемніли від крові. Майже літворю сотні фашистів знайшли тут свою смерть. Перетворилися в металолім дванадцять вантажних і шість легкових автомобілів ворога, гармати. Трофеями партизанів стали міномети, кулемети, десятки тисяч набоїв.

...Надвечір партизани ловили згорілих друзів. Серед них і Курт Олессак. У тому бою загинув командир загону П. І. Суський (його знали під прізвиськом Матясева), майже всі антифашисти відділення «Опір фашизму». Поклали їх в одну братську могилу — радянських патріотів і німецьких інтернаціоналістів. Поїзти трішки прогнізували рушничні залпи — партизани віддали останні почесні друзям. Потім кожен узяв жменю мерзлого землі і сипнув на шинелі, якими вкрили загублених. Комісар знайшов дошку зі снірядного ящика. Рівними рядками літерами вивів: «Ганс Олессак, син німецького комуніста, партизан. Загинув у бою з фашистами 25 січня 1944 року. Похований разом з командиром загону членом ВКП(б) т. Матясевим. Вічна вам пам'ять!»

Далі Тобухов підійшов до Стройкова:

— Приймай загін, Миколо Михайловичу. Ти старший у званні, колишній фронтовик, комуніст.

Надворі темніло, коли партизани входили в ліс...

Ю. МАТІВОС. краснавець.

З ПОШТИ ВІДДІЛУ УЧНІВСЬКОЇ І СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ

Вшановуємо фронтовиків

Наша школа постійно підтримує зв'язки з ветеранами Великої Вітчизняної війни.

Особливо дружні стосунки з сестрою Лямарів, що проживає в м. Кіровограді. Василь Данилович Лямар — кавалер трьох орденів Слави, його дружина Ганна Василівна — у минулому партизанка. Цікаво і захоплююче пройшли зустрічі з Лямарями після їхньої поїздки до Волгограда.

У сьогоднішнє свято — День Перемоги — ми хочемо привітати славу сім'ю Лямарів і побажати їй всього найкращого.

За дорученням комсомольців

Лариса ІСАЄНКО, секретар комітету комсомолу Лузуватської середньої школи.

Компаніївський район.

Просимо відгукнутися

Цікаву поштову роботу ведуть червоні ескадри нашої десятиріччя. Багато цінних, рідкісних матеріалів зобрали вони, а тому вирішили створити шкільну колекцію бойової слави.

Стенди, плакати, фотографії розповідають про героїзм радянських воїнів у роки Великої Вітчизняної війни. Ось, наприклад, стенд «Вони бігли ворога на землі і в повітрі» — розповідь про відважних наших земляків, Героїв Радянського Союзу Л. Н. Тулугову, А. Ф. Худякову, І. Д. Череватку та багатьох інших.

За велику допомогу у створенні такої колекції ми дуже вдячні вчителю географії, керівнику гуртка, відміннику народної освіти УРСР Ользі Соколовій Красок. Хочемо також подякувати всім, хто відгукнувся і допомагав нам: вчителі нашої школи Р. І. Чередишченко, секретарі партійної організації Олександрійського авторемонтного заводу С. Т. Плосконосу, учаснику Великої Вітчизняної війни, пенсіонеру В. А. Шутовському.

Дорогі визволителі нашого міста! Усіх вас просимо відгукнутися. Червоні ескадри школи чекають зустрічей з вами.

Світлана ХОДОСЕНКО, Світлана ВОЛОШИНА, Світлана КАЛІНИНА — червоні співдопости середньої школи № 15. м. Олександрія.

БІБЛІОТЕЧКА «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

хлопці з нашого села

УРОВНИ З ПОВІСТІ

(Продовження. Початок у «Молодому комунарі» за 1 травня).

2. ЗУСТРІЧ КРАЙ ЛІСУ

Сільська комендатура містилася у цегляному двоповерховому приміщенні школи. В розширеному обставленому кабінеті Могана висіла велика карта Радянського Союзу. На ній систематично робились позначки про окуповані гітлерівцями міста. Взяв важливі проміслові і культурні центри відзначалося німецькими прислужниками особливо пишно — святковими банкетами.

Але сьогодні комендант зібрав підлеглих з іншого приводу. У просторій приймальні очікували староста села Коробна, перекладач Найгебер і його син — начальник Підлісненської поліцейської дільниці Бронек. Усі з острахом дивилися на обтягнуті широкі двері свого господаря, смирно чекали дозволу зайти.

Кли зайшли до кабінету, відразу помітили похмурі, недовольні обличчя коменданта. Той замість вітання обвів усіх злими очима й кинув на стіл зібраний папірці.

— По селу розклеєно більшовицькі листівки, а ви відспіваєте на перинах...

На похнюплених чиновників поспішали погрози, брудна лайка. Нарешті Моган глянув у бік перекладача й наказав:

— Перекладай! Третякими руками Найгебер узяв листівку і хриплим голосом прочитав:

«Товариші колгоспники! Саботуйте збирання та обмолот хліба, не давайте фашистам вивозити його в Німеччину. Жодного нілограма зерна не дамо окупантам!»

Найпартком». Про розклеєні листівки швидко довідалось багато односельчан. Зміст їх, листівки, з певним перебільшенням передавався по селу. Додавалися різні подробиці і навіть свідчення очевидців. І фашисти сполошилися не на жарт. Терміново збиралась поліція, намічалась таємна операція по ловування на народних месниках. Уночі в усі кінці села розблещили озброєні до зубів головорізи. Тоді ж і було арештовано колишнього голову колгоспу імені XVII парт'їзду Головка, партизана часів громадянської війни Гого, голову виконкому сільради Комнатного, комуніста Назаріна, антифашиста Мельниченка та Іванова, що переховувались від окупантів у своїх родичів. Уранці їх, закривавлених, із зв'язаними руками, під конвоем погнали до районного центру.

Все тутіше затягувалося зашморгом окупації. Від усіх проїжджих і перехожих громадяни вимагали документів і перепусток — аусвайсів. Населенню заборонили без дозволу властей приймати на ночліг постояльців. А в похвоплених степах морем хвилювалися хліба. Важкі почорнілі колоски хилилися до землі, губили дорожнє зерно. За багато років колективного господарювання люди вперше виявляли таку байдужість до вирощеного врожаю. І хоча нова «влада» докладала відчайдушних зусиль, залучувала лікваріями, все ж селу на поле виходило мало. Жити та інший іншеварі хтось виводив з наду, на нафтобазі, так званому синдикаті, випустили мастило й пальне.

Поліцаї ходили по дворах, люто виганяли людей у поле. Однак робота на ланах йшла, ли менше горіть. Слідом за пшеницею, ячменем і житом даки бостигли гречка, просо, соняшник. Стояли незанятими каргопалі та бурки, досідали величезні масиви кукурудзи. А на токах не чулось звичного торкотячого галлоу, постоювала невантажені підбори, бестарки.

Окупанти під конвоем зганяли людей на роботу. Сьогодні Федю Шепеля і Яшу Матясева теж примусили працювати на тону. Мряччя дрібний, холодний дощ. Чекаючи кращої погоди і підросу зерна, хлопці в геліях з'яняли ховалися під амбаром. Тим часом поліцаї пригнали ще кількох підлітків. Серед прибулх Федя Шепель першим пізнав Ваню Івановича, свого давнього шкільного товариша. Хлопці радо привіталися, і Федя загалом прошепотів:

— Розійдуться поліцаї, щось цікаве розповім. Під час обіду трійка однокласників відокремилась від усього гурту. Валя довірливо глянув хлопцям в обличчя й стиха запитав:

— Угадайте, кого я позавчора біля лісу бачив? По-дорослому обережно оглянувшись, й затягившись мовчанкою інтригуючі хлопці, неважно розповіли:

— Тільки назбирав я ото в'язку хмизу й переступив через рівчак, гульк — якась жінка. Невисока на зріст, зав'язана світлою хустиною, по-старечому зігнула. Так обережно ступас стемною, боїзно дивиться в бік села. Я з лісу, а вона з-за мушкетеру. Та чий же зустрілася з нею очима... Зразу ж пізнали не міг. Усе обличчя закриті, але очі... ні, цих очей я забути не міг. Не стримався на рідіщах та й вигукнув зопалу: «Здрастуйте, Маріє Іванівно!»

— Мошнягун! — здивовано перепитав Яша.

— Тс-с-с... Вона зупинилась, обережно озирнувшись довкола, а потім і наже: «Пізнаєш усе-таки. Я тебе, Ваню теж пізнала. Пробач, що так вирядилася. Знаєш, які тепер часи...» Постояли з нею трохи. Я хотів поговорити з нею розпитувати, але вона нічого не сказала. Намагалась більше від мене довідатися. Напринці мовила: «Шкоду», що не можу бути разом з вами. Але так довго не буде. Вірте! Про мене нікому ні слова! Зрозуміли? Подала мені руку на прощання і попрямувала до Плесного лісу.

— Я не думаю, що знала про гриби сюди приходила, — вступив у розмову Федя.

— Хлопці, тільки ж прошу. Все це між нами! — серйозно нагадав Ваня.

— Залізні! Федя про щось трохи подумав, а потім висловив свій здогад:

— Може, вона листівки кидала по селу? — Я теж про це думаю, — признався Ваня. — Марія Іванівна перед війною комсомольським секретарем у школі була. Може, й з'явився мас...

Обідня перерва закінчилась, і хлопці знову покликали на тік. В амбарі сдотонно загуркотіла стара, немачена вілліа.

Федя весь час думав про Марію Іванівну. Пригадав перше знайомство. Було це у веселому місяці травні, напередодні екзаменів. Про молодого вчителя математики тоді добре відзначили всі учні. І ось нарешті вона появилася в їхньому класі. «А» класі. В темному сарафані й вишневій блузці, в туплях на лисоних набуках, учительна здадалась високою й стрункою. Хоча на перерві учні помітили, що вона не дуже набагато вища за своїх вихованців. А ще у неї було вродливе, усміхнене обличчя й відкриті, соромливі очі. Правда, погляд стрімкий, допитливий. Коли Марію Іванівну обрали секретарем шкільної комсомольської організації, всі побачили, наскільки невтомною та енергійною може бути ця молода дівчина.

(Далі буде).

Іван ІСАЄВ

З ФРОНТОВОГО
ЗОШИТА

Три дні

Три дні атаки тут гриміли...
Повзли, неначе вінність, дні,
Сніги від диму погоріли
І розтопилися в огні.
Три дні це пожежні клекотало:
Бода зміщавалася з вогнем,
Земля з'єдналася з металом,

Член обласного літературно-го об'єднання Іван Ліфантіо-вич Ісаяв у роки війни захищав небо не тільки рідної країни, а й Польщі, Норвегії. Молодий повітряний стрілець Іван Ісаяв з 1941 по 1945 рік гартував свою юність у полум'ї Великої Вітчизняної.

У короткі хвилини перепочинку у смаглявого хлопця з України народжувалися скрупи поетичні рядки. Скупі, як солдські спльози. І нелукаві, як суасра правда.

Сьогодні ми друкуємо поезії І. Ісаява з його фронтового зошита.

В атаку ми ідем, ідем,
Три дні розколювалось поле,
На ньому не один поліг,
Воно вже стало зоасім голім,
Готертим тисячами ніг...
Три дні. Багато і так мало.
Але все ж досить, щоб навік
Ми їх тоді запам'ятали,
Тоді, у сорок перший рік.

Батько знову приснився мені...
Наче ідемо ми в чистому полі.
Некапально ідемо, псеволі.
Він говорить про ранки ясні,
Про щастини та радісну долю.
Вдалині плем'яне зоря,
І на поле спускаються роси.
Скоро ляжуть тут сіна покоси...
Вибух бомби. Прокинувся я...
У траві закривавились роси.

Пісня

Ми все співаємо. Рівнина
Навкруг нас корчиться, реве.
Здається нічим: схибне міна —
І пісню в ключах розірве.
Воли стріляли в нас уперто,
Та цього їм не зрозуміть,
Що пісня не боїться смерті
І мінами її не побить!

Зустріч з Європою

А бій іде. Фашисти озвіріло
Нам чинять опір. Як забути це?

Уранці жінку ми, бійці, зустріли —
Усе в синцях і змучене лице.
Вона, як смерть. Засохлі, впадлі груди,
І невимовне щось пала в її очах.
Вона кричить: «О люди, добрі, люди,
Скажіть, як далі зносити цей страх?»
— Хто ти така? Не можемо второпати.
Багато чули ми подібних слів.
— Я — континент. Зовуть мене Європа.
Робив зі мною Гітлер, що хотів.
І злет у мене ж був коліс високий —
Учила революціям синів...
Він висмокотав хотів останні соки,
В Освенцімах, Майданеках палив.
— Ти ж вільна вже, — сказали їй
солдати, —
Вже настає для тебе торжество...
— Я зустрічаю вас, як світле свято,
Проникла радість у моє естиво.
Були бої звитяжні під Москвою,
Сізя відвагою безсмертний Сталінград.
Але для всіх він став легендою живою.
І зоргот заїдти покитивсь назад.
Ми слухали все це, як одкровення,
І раділи о на серці в нас було...
— Вже ось на сході, — додала
натхненно, —
Для мене сонця препором зійшло!

АНКЕТА «МК»

ВЧИНМОСЯ МУЖНОСТІ

Ти, юний друже, маєш виконати свій громадянський обов'язок перед Батьківщиною. Ти, як і твої діди та батьки, станеш на зоряному хордоні Країни Рад. І доведеш на ділі свою вірність Вітчизні.
Та чи готовий ти до випробувань?
Уже тепер, перед службою солдатською, ти повинен наполегливо вивчати військову справу, гартувати себе ідеїно і фізично. І тоді з гордістю скажеш:
— Я завжди готовий за наказом Радянського уряду виступити на захист моєї Батьківщини — Союзу Радянських Соціалістичних Республік і, як воїн Збройних Сил, влянуся захищати її мужньо, зміло, з гідністю і честю, не шкодуючи своєї крові, самого життя для досягнення повної перемоги над вогагом...
Що ти вже зробив для того, щоб наблизити мету?
Відповідаш на запитання нашої анкети, ти це раз спитавш себе, де вже взято висоту і де ще треба надолжити прогалини.
Отже:

1. Вкажи свої результати, яких ти добився, складаючи нормативи ГПО.

2. Назви ім'я людини, яка викликала у тебе захоплення і добру заздрість, виступаючи на уроці мужності чи на вечорі бойовіспіва (коротко про її подвиг).

3. Чи знайомий ти з вимогами для тих, хто бажає стати офіцером?

4. Перелічи прикладні спеціальності, що враховуються при складанні заліку з фізичної та військово-технічної підготовки.

5. Скільки разів на тиждень ти тренуєшся? Що здається тобі підвищувати фізичний гарт, займатися початковою військовою підготовкою?

6. Назви бойові нагоди, яких удостоїлись радянські воїни в роки Великої Вітчизняної війни. Хто з твоїх земляків нагороджений ними?

7. Перелічи військові заняття, які ти знаєш.

8. Коли твоє місто, село було визволено від німецько-фашистських загарбників? Що ти знаєш про подвиги визволителів?

9. Назви роди військ Збройних Сил СРСР.

10. Твої ім'я, прізвище, вік, де навчаєшся, працюєш, домашня адреса.

Пресмо вчителів, комсомольських і дсаафівських активістів організувати в колективах (класах, школах, технікумах, профтехучилищах, комсомольських і дсаафівських організаціях) обговорення анкети, доручити майбутнім воїнам відповідати на її запитання і приєднати на адресу редакції: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Анкета «Вчимося мужності».

Відповіді можна присилати й на окремих аркушах паперу.

ФУТБОЛ

З МЕТОЮ видалення резервів для збірної команди Радянського Союзу після 23-річної перерви програми Спартакіади СРСР виключено футбол. Початковим етапом цього турніру є змагання у заліку VII Спартакіади України. Минувлої суботи в шести містах нашої республіки 27 команд стартували в цих

ПЕРША
ПЕРЕМОГА

посидинках. Урочисто пройшло відкриття турніру на стадіоні спортивного клубу «Зірка». де в боротьбу вступили команди третьої зони.

На релесному полі збірні Вінницьких і Кіровоградських. Зустріч розпочалася без розвідок. Суперники — давні знайомі. Це команди, що виступають у другому етапі чемпіонату країни, «Зірка» і «Локомотив». Гол-помарі майданчика одразу ж поклали штурм позицій гостей і на 10-й хвилині відзначилися рахунком. За чотирі хвилини до перерви «Зірка» мала реальну можливість подвоїти результат, але м'яч пролетів мимо цілі. У другому таймі перевага кировоградців та-кож була відчутною, хоч абільшити рахунок їм не вдалося. Отже, кировоградці записали у свій актив два очки.

В. ШАБАЛІН

ЧИ ДАЛЕКО
ДО ОЛІМПУ?«ЗОЛОТО»
САВЧУКА

У приміщенні дитячо-юнацької спортивної школи обласного комітету продовжать змагання з класичної боротьби за програмою VII літньої Спартакіади УРСР. Посидинки за медалі воли близько 230 атлетів, що післягравали двадцять п'ять команд облас-тей республіки і міста Києва.

Розпочали турнір спортсмени перших п'яти ваго-них категорій. Уаага убої-валів була прикута до виступів атлетів вагою до 8 кілограмів. Серед них був і наш земляк, майстер спорту міжнародного класу, інженер Віктор Савчук. Він успішно провів усі посидинки і добився чистих перемог. У фіналі за звання сильнішого Савчук зу-стрівся з майстром спорту Анатолієм Романюком (Мін-політ). Початок для Ві-ктора був невдалим. Перші два періоди з рахунком 8:7 виграв спортсмен з міста київського. А ось у третьо-му наш земляк продемон-стрував волю і досвід. Про-лунав удар гонга — по-перед Савчук 12:8. Він за-воював звання чемпіона, диплом першого ступеня і золоту медаль. Ного наго-роджено цінним подару-ном і включено до складу збірної колективної респуб-ліки по підготовці до фі-нальних змагань VII Спар-такіади народів СРСР. Тридцять п'ять очок — та-кий низький Савчук у скар-бни області і свого то-варства «Вурейсін».

СЕРЕДА,
9 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.40 — Гімнастич-ка. 9.05 — Вірні радян-ських поетів. 9.35 — Док. фільм. 10.20 — «Народна творчість». 11.05 — Теле-фільм для дітей. «Мій ге-нерал». 11.25 серії. 13.15 — Вірші та пісні про Велику Вітчизняну війну. 14.00 — «Сьогодні — свято Перемо-ги». 14.15 — Концерт пер-шого окремого полкового оркестру Міністерства обо-рони СРСР. 14.45 — «Кор-чагіні» Клуб фронтових друзів. 15.20 — «Заради життя на землі». Постійна композиція. 15.50 — «Світ-лий пам'ять загарбник у бо-ротьбі проти фашизму». Хвилина новини. 16.10 — «П'ята сфінксові Д. Посто-ковича». 16.35 — «Радян-ський Союз очима зару-біжних гостей». 20.10 — «Велика Вітчизняна». Фільм 2 — «Витка за Мос-кву». 21.00 — «Час». 21.45 — Святоковий вечір в кон-цертній студії Останіно, присвячений Дню Перемо-ги. По закінченні — по-вини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.30 — Новини 10.15 — «Пісні поетів про війну». 10.50 — «Бережіть героїв». 11.40 — «Палітра». 12.15 — М. За-ручний. «Тил». Вистава. 14.25 — Док. фільм. «Урок мужності». 15.05 — «Республіканське» свято духової музики, присвяче-не Дню Перемоги». 15.35 — «Славне золотце». 17.00 — «Футбол». «Чорноморець». 18.45 — «Діагональ». 19.00 — Симфонічна музика. 19.30 — Світлий пам'ять загарбник у боротьбі проти фашизму. Хвилина новини. 19.45 — Концерт класичної музики. 19.50 — «Актуальна камера». По закінченні — фільм-кон-церт «Пісня облялена вій-ною». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.45 — Фільм «Товариш генерал». По закінченні — новини.

ЧЕТВЕР,
10 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.50 — Гімнастич-ка. 9.15 — «Творчість юних». 9.45 — «Клуб під-поросей». 10.45 — «Ве-лика Вітчизняна». Фільм 2 — «Витка за Москву». По закінченні — новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Док. телефільм «Десять ус-пінних років». 15.20 — «Справи московського ком-сомолу». 15.50 — «Росій-ська мова». 16.20 — Зу-стріч юнкора теледиді-«Орля» з членом ЦК КПРС, першим секретарем Полтавського обкому Компарії України, Героєм Соціалістичної Праці Ф. Т. Моргуном. 17.15 — Концерт оркестру народних інстру-ментів Молдавської РСР «Флуерел». 18.00 — «Ле-нінський університет мін-и».

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.30 — «Телефільм «Вальс». 11.00 — «На наших спортивних знаменнях». Концерт. По закінченні — новини. 15.35 — «Світлий пам'ять загарбник у боротьбі проти фашизму». 16.15 — «Річ четвертий, ударний». 17.00 — Кіножур-нал. 17.10 — «Автозавод». Лялькова вистава. 18.00 — Реклама. Оголошення. 18.30 — «Сонце». 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — Народний артист УРСР А. Кочерга. 20.15 — Фільм-концерт «Шістнадцять партини». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.35 — Фільм «Небесний тихо-хід». По закінченні — по-вини.

СУБОТА,
12 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.40 — Гімнастич-ка. 9.05 — Концерт ау-самбля пісні і танцю «Во-лосит». 9.30 — «АВВДей-ка». 10.00 — «Дяк вас, бат-ки». 10.30 — «Ранкова пошта». 11.00 — Народні художники РРФСР П. Ва-

нонів. 18.30 — «Телепост на ударній будові». Репор-таж з будівництва Кірово-градського заводу тепло-возних дизелів». (К-д) 18.45 — «Сьогодні у світі». 19.00 — Програма телеба-чення ЧСРР «До 34-ї річ-ниці визволення Чехосло-ватчини від фашистських загарбників». 21.00 — «Час». 21.35 — Чемпіонат Європи з боксу. Півфінал. 22.35 — «Сьогодні у світі». 22.50 — Б. Гаврилін. Во-кально-симфонічна поема «Восни листи».

ДРУГА ПРОГРАМА. 15.55 — «Світлий пам'ять загарбник у боротьбі проти фашизму». 16.20 — «Тан у нашому ро-ді повелює». 17.30 — Фільм-концерт «Шістнадцять партини». 18.00 — Футбол: «Динамо» (Київ) — «Ара-рат». 19.45 — «Актуальна камера». 20.15 — Розповіді про народні музичні ін-струменти. 20.50 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.35 — В. Золоту-хін. «Пісня симфонія». 21.55 — Науково-популяр-ний фільм «Державні Ви-тазановити». По закінченні — новини.

П'ЯТНИЦЯ,
11 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.40 — Гімнастич-ка. 9.05 — Зустріч юнкора теледиді «Орля» з членом ЦК КПРС, першим секретарем Полтавського обкому Компарії України, Героєм Соціалістичної Праці Ф. Т. Моргуном. 10.00 — Новини 10.15 — «Змагаю-ться трудівники лави Пол-тавщини і Грузії». 10.45 — «Згадаймо друзів». Кон-церт. 11.40 — «Шістнадцять партини». 12.10 — Фільм. «Товариш генерал». 14.30 — Новини. 14.50 — Док. телефільм «Халхин-Гол». 15.50 — «Ша-хова школа». 16.20 — «Хлопці справляють». 17.05 — «Бікран молодих». (К-д). 17.55 — Телефільм. (К-д). 18.05 — «Дяк за дім». (К-д). 18.15 — «Дітям про-зв'яз». 19.00 — «Разом — дузья». 19.30 — Фільм «Валда про солда-тин». 21.00 — «Час». 21.35 — Чемпіонат Європи з боксу. Півфінал. 22.35 — «Сьо-годні у світі». 22.50 — Си-вають артисти театру і кіно.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.30 — «Телефільм «Вальс». 11.00 — «На наших спортивних знаменнях». Концерт. По закінченні — новини. 15.35 — «Світлий пам'ять загарбник у боротьбі проти фашизму». 16.15 — «Річ четвертий, ударний». 17.00 — Кіножур-нал. 17.10 — «Автозавод». Лялькова вистава. 18.00 — Реклама. Оголошення. 18.30 — «Сонце». 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — Народний артист УРСР А. Кочерга. 20.15 — Фільм-концерт «Шістнадцять партини». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.35 — Фільм «Небесний тихо-хід». По закінченні — по-вини.

СУБОТА,
12 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.40 — Гімнастич-ка. 9.05 — Концерт ау-самбля пісні і танцю «Во-лосит». 9.30 — «АВВДей-ка». 10.00 — «Дяк вас, бат-ки». 10.30 — «Ранкова пошта». 11.00 — Народні художники РРФСР П. Ва-

нонів. 11.55 — «Вільше хороших товарів». 12.35 — Тираж «Спортивного». 12.40 — «Здоров'я». 13.25 — Кон-церт артистів Бурятської опери та балету. 14.30 — Новини. 14.45 — Фільм для дітей «Тасмания партизан-ської землі». 15.50 — III Міжнародний фести-валь телепрограм народної творчості. Іспанія. 16.25 — «Очелюдне — пейзажне». 17.35 — Мультифільм. 17.55 — Док. фільм «Не в серці було мосту». 18.40 — Чем-піонат Європи із спортив-ної гімнастики. Жінки. 19.35 — Телевистава «Гра». 21.00 — «Час». 21.35 — Чемпіонат Європи з боксу. Фінал.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.30 — «Новини. 10.15 — Кіно-журал «Дорогами Франції». 10.55 — «Суботній репор-таж». 11.25 — О. Арбузов. «Іркутська історія». 13.50 — «Любителям хорошого співу». 14.30 — «Пісня». 15.35 — «Сатиричний об'єк-тив». 15.50 — Телефільм «Віршички». Для дітей. 18.15 — Народна артистка УРСР С. Колесник. 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — «На екрані — ширя». 19.45 — Музичний фільм «Це — опера». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.40 — Фільм «Віршички». 23.05 — VII Спартакіада УРСР. Волей-бол. Жінки. Фінал. По за-кінченні — новини.

НЕДІЛЯ,
13 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.40 — Гімнастич-ка. 9.05 — «Зелений марш». Фільм-концерт. 9.30 — «Бу-дильники». 10.00 — «Служа Радянському Союзу». 11.00 — Мультифільм «Посиде-скавання». 12.00 — «Му-зичний мост». 12.30 — «Сімейна година». 13.30 — О. Васильов. «Минувлою лі-та в Чудимську». Фільм-вистава. 15.50 — Док. теле-фільм. 16.20 — Сінкве Л. Лепченко. 16.40 — «Клуб кінополювання». 17.40 — Мультифільм «Вухань». 18.00 — Міжнародна на-чарка. 18.45 — «Пісня-79». 19.15 — Телевистава «Гра». Частина 2 і 3. 21.00 — «Час». 21.35 — Заключ-ний концерт фестивалю мистецтв «Московські зір-ки». По закінченні — по-вини.

ОГОЛОШЕННЯ

Редакції газети «Мо-лодий комунар» терміново потрібен на постійну робо-ту кур'єр.

Звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

(Наступний номер Моло-дого комунара» вийде в п'ятницю, 11 травня).

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

Газета
виходить
у вівторок,
четвер
і суботу.

наша
адреса

316050, МСП.

м. Кіровоград.

вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова

видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компарії України.

м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.